

Sygn. akt: III U 699/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 stycznia 2015r. w O.

sprawy z odwołania A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 20.06.2014r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy od dnia 01.05.2014r. na trwałe;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.06.2014r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy.

Decyzję powyższą A. K. zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że odmowa przyznania mu prawa do renty nie znajduje uzasadnienia w stanie faktycznym, gdyż nadal jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że Komisja Lekarska ZUS ustaliła orzeczeniem z dnia 13.06.2014r., że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do 31.08.2017r., jednakże niezdolności ta nie pozostaje w związku z wypadkiem w drodze z pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 9.12.2003r. ZUS przyznał A. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy w dniu 29.05.2002r. na okres od 22.11.2003r. do 31.05.2004r. Powyższe uprawnienia kolejnymi decyzjami były przedłużane do 30.04.2014r.

W dniu 18.04.2014r. A. K. złożył w Oddziale ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy na dalszy okres. Wobec powyższego został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika, który w orzeczeniu z dnia 15.05.2014r. ZUS ustalił, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do 31.08.2017r., jednakże niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem w drodze z pracy. A. K. zgłosił sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, wobec czego został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS w W., która orzeczeniem z dnia 13.06.2014r. ustaliła, że A. K. jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do 31.08.2017r., lecz niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem w drodze z pracy. Komisja Lekarska uznała, że niezdolność do pracy pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu.

Wobec powyższego w dniu 20.06.2014r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą A. K. przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy na dalszy okres.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z dniem 1.01.2003r. znowelizowano ustawę o emeryturach i rentach z FUS poprzez dodanie art. 57a i art. 57b, które regulują przesłanki prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy. Zgodnie z art. 57a, warunek wymaganych okresów składkowych określony w art. 57 pkt 2 nie jest wymagalny od ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy jest spowodowana wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy.

Definicja wypadku w drodze z pracy do domu zawarta jest w art. 57b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym za wypadek w drodze do pracy lub z pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w drodze do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Jednakże uważa się, że wypadek nastąpił w drodze do pracy lub z pracy, mimo że droga została przerwana, jeżeli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc najkrótszą, była dla ubezpieczonego, ze względów komunikacyjnych najdogodniejsza.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. - Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania A. K., było ustalenie czy jest on w dalszym ciągu niezdolny do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy, który miał miejsce w dniu 29.05.2005r.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii i ortopedii. Po przeprowadzeniu wywiadu z odwołującym, jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u odwołującego: chorobę zwyrodnieniowo – dyskopatyczną kręgosłupa C i L-S z przewlekłym zespołem bólowym, stan po przebyłym złamaniu kompresyjnym trzonu kręgu L1 w 2002r. z obniżeniem jego wysokości o 1/2, niedowład nerwu strzałkowego prawego. W konkluzji biegli uznali wnioskodawcę za nadal częściowo niezdolnego do pracy od dnia 01.05.2014r. w związku z wypadkiem w drodze z pracy z dnia 29.05.2002r. na trwałe. W uzasadnieniu wskazali, że stan zdrowia A. K. na przestrzeni lat nie uległ poprawie, a pogorszeniu. Przez szereg lat, taki stan zdrowia dawał podstawę orzekania częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy. W związku z tym, że stan zdrowia 63- letniego odwołującego w zakresie przebytego złamania trzonu kręgu L1 nie uległ poprawie i zdaniem biegłych nie nastąpi oczekiwana poprawa w przyszłości, biegli sądowi orzekli o trwałej częściowej niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem w drodze z pracy (opinia, k. 14-17 a. s.).

Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do powyższej opinii. W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych zawarte w omówionej wyżej opinii. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niego schorzeniami. Wydana przez biegłych opinia poparta została logiczną, rzeczową i przekonującą argumentacją. Zespół biegłych jednoznacznie wskazał, że występujące u ubezpieczonego schorzenia, ich aktualny stopień i nasilenie w pełni uzasadniają przyjęcie istnienia nadal częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy z dnia 29.05.2002r. – od dnia 01.05.2014r. na stałe.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznając, iż A. K. spełnia wszystkie przesłanki konieczne do uzyskania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy na trwałe, w oparciu o art. art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał mu prawo do tego świadczenia tj. począwszy od dnia 1.05.2014r. na stałe.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak podstaw do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty na dalszy okres. Kwestia oceny czy odwołujący w dalszym ciągu jest niezdolny do pracy wymagała przeprowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego, w tym dopuszczenia dowodu z opinii biegłych.

Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.